

הצעיר הבת ימי בכלא התאילנדי

הידר, השגריר ביקש את רחמי בית המישפט והסביר להם שבגיל 18 הילד יגויס לצבא בישראל ובמידה ולא יקשה עליו להשתלב בחברה הישראלית, זו כנראה הסיבה שבית המישפט דן אותו להיות במוסד עד גיל 18 בלבד.

הקונסול סיפר על נער ספרדי, בן 17, שנשפט בנסיבות דומות (סמים) ושינדרון ל-25 שנות מאסר.

הוא יצא ממש בזול.

יבלת על הרגל

מן הביקור אול והולך, הסוהר התאילנדי סימן שצריך לסיים, אבל

בקרב התאילנדים, כבר שולט מספיק טוב בשפה עלימנת להבין את הנאמר. ההשתלבות בחיי הכלא היתה קשה מאוד. נער בן 16, רחוק מביתו, מנותק מהוריו וממשפחתו, במקום זר, לא רק בשפה, אלא גם במנטליות ובתפישת העולם, מצא עצמו שלומי בין מאה עבריינים צעירים תאילנדים.

את שפתם ומנהגיהם הוא לא הכיר והתוצאה הברורה: מכות. בהתחלה הוא קיבל מהנערים האחרים, מהסוהרים, אף פעם לא. בינתיים — הוא השתלב, אין כבר מכות. הוא שולט בשפה התאית ויש לו אפילו חברים מבין הכלואים האחרים.

הקשר לעולם החיצוני נעשה באמצעות מכתבים. שהוא שולח לאימו

מתקופת העונש את תקופת המעצר. כך גם היה במקרה של שלומי. לא התחשבו ב-11 החודשים שישב עד המישפט.

סדר היום של שלומי קשיח למדי. בשש — השכמה, ספירה והתעמלות בוקר. הבוקר, סיפר שלומי, רצנו 11 קילומטר. נהדר, התלוצצתי איתו, תגיע בכוישר טוב לצבא. זה לא הצחיק אותו בכלל.

למעשה, החזרה לארץ מדאיגה אותו מאוד. הוא סיפר שכתב לכמה חברים בארץ, אולם אלה לא השיבו לו. אולי לא קיבלו את מכתביו, ניסיתי לתרץ, לא. לא הגיב שלומי במרירות נחושה, אני יודע שקיבלו, אבל ההורים שלהם לא מרשים להם להיות איתי בקשר.

שלומי תורג'מן, בן 17: שיער שחור גזוז קצר מאוד. עיניים חומות כהות. נערים בגיל נמצאים בבית הספר. מתחילים לחזור אחרי הבנות שבכיתה. בערב מתלבטים אם ללכת לדיסקו, לסרט או להתכונן למבחן. שלומי מנותק מכל זאת. מזה כשנה הוא נמצא במוסד לשיקום עבריינים צעירים, בצ'אנג-מאי, תאילנד.

מורעה שהיתה תלוייה בבית הארחה בו שהיתי קראה לישראלים לבוא ולבקר אותו. הלכתי בעקבות המורעה. הצטיידתי במעט ממתקים וסיגריות ובשתיים אחר-הצהריים התייצבתי בפתח המוסד.

שלומי? אמר התאילנדי בכניסה. אני מצטער אבל הוא יצא לטיול פיקניק ויחזור רק בחמש.

חמש אינה שעת ביקור רשמית וחששתי שמנסים למנוע ממני לראות את שלומי. טעיתי. בכלל, כל היחס של הסוהרים התאילנדים היה אדיב מאוד וחסר פחדנות.

בחמש התייצבתי שנית בשערי המוסד. חיכיתי כמה דקות ושלומי יצא. ישבנו מחוץ למוסד. על ספסל בגן, וזה נראה יותר כמו ביקור בכפר-נופש ולא במוסד שהוא. למעשה, כלא לצעירים. המוסד עצמו הינו צריך גדול על עמודים. צבוע אפור ובעל חלונות מסורגים. בחצרו מיגרשי-משחקים ונערים לבושי חולצות לבנות ומכ נסים קצרים שחורים שחקו שם. לא הירשו לצלם. גם לא מבחוק.

אבקת-כביסה במיזוודה

לפני הביקור אמרו בשלומי במצב רע, והוא אכן כמצב שכזה. הוא נראה חיוור וכחוש, מתקשה בדיבור ומתקשה בהבנת השאלות שהוא נשאל. הוא נראה מנותק מאוד וזכרוננו בוגר בו הרבה פעמים.

הוא לבש חולצה לבנה נקיה, ששמו רשום על כיסה השמאלי בתאית ומכ נסים שחורים קצרים.

ניסיתי לנהל שיחה קצרה, לא להקשות יותר מדי, התבררתי כסגנון ישראלי, אבל הוא לא צחק, בקושי חיך לקראת הסוף.

לפני כשנה היה שלומי עם אביו בצ'אנג-מאי. הם גרו במלון גדול שאת שמו אינו זוכר. הוא זוכר רק שהיה גדול. לחרם במלון הביאו מזוודה ובה חומרי-ניקוי שקנו, ביניהם אבקת כביסה. הם יצאו לבלות וברוך חזרה למלון עצרה אותם הבלשית התאית.

אבקת-הכביסה הפכה לשניים והצי קילו הרואין, והאשמה — הברחה וסחר בהרואין. העונש המקסימלי הצפוי — מוות.

מיד עם המעצרים נלקח שלומי מאביו ונשלח למוסד. אחר-כך חזר רשום ישב במוסד בהמתנה למישפט. לפני שלושה חודשים נערך מישפט. והוא נידון להישאר במוסד עד שיגיע לגיל 18. זה יקרה באוגוסט 1986.

אביו, רודר תורג'מן, נשלח לכלא והוא עדיין ממתיק שם למישפט. למעלה משנה ועדיין לא נשפט. נראה שלא ברור לתאילנדים לשפוט אנשים. הם, כנראה, בטוחים כל-כך בכך שיימצאו אשמים שאפילו אינם מקוּוים

גבר. אני מסכימה שזה מאוד חשוב להכניס את הנושא, וזה מאוד חשוב להכשיר אנשים לעבוד בנושא, כי אנשים חייבים להרגיש נוח לדבר על הנושא לא רק במישור הביולוגי, כי אחר הדברים החשובים זה קשר פסי-כולוגי טוב בין אנשים והרבה פעמים זה הופך להיות דבר מכני וזה לא מכין אנשים לחיים תקינים.

● **איזה ציון קיבלו שתי הסטודנטיות על המחק?**

נרמה לי שהן קיבלו 90.

● **מה המסקנה הכי חשובה של המחקר?**

אחת המסקנות היא שזה נושא ש' עדיין מטריד ומפריע לאנשים לדבר עליו, אפילו שזה אנונימי ואפילו שזו קבוצה שהינה מצפים ממנה שתהיה פתוחה לדבר על זה. אולי צריך לבנות שאלון שיהיה פחות מאיים עליהם. כל ההתרגשות בעיתונות מראה שזה באמת חשוב למצוא את הכסף כדי לערוך מחקר רציני על הנושא.

● **יש סיכוי שהדבר ייעשה?**

עם המצב הכלכלי היום זה פשוט לוקח הרבה זמן לערוך מחקר. אם עושים את זה על אוכלוסיה רחבה, דרושים פסיכולוגים שיראיינו ממש את הנשאלים וזה עניין של הרבה מאוד כסף.

● **מה החשיבות של מחקר כזה?**

לאבחן את הבעיות בשטח התיקור המיני.

● **את מדברת על בעיות כלליות?**

כן.

● **ואפשר למצוא להם פיתרון כללי?**

כן.

● **זה ישפר את החיים בירק?**

כן.

מבין הנשים שכן ענו על השאלון — 105 במספר — חמישים אחוז מהן היו בגילים 18-24, 67 אחוז מהנשים הן אישניות, 21 אחוז ספרדיות ו-31 אחוז מעורבות. 87 אחוז חילוניות ו-13 אחוז דתיות ומסורתיות. 51 אחוז נשואות, 26 אחוז רווקות, 17 אחוז מתגוררות עם חבר ו-5 אחוז גרושות.

רוב הנשים הצהירו שלא היתה להן אורגזמה בפעם הראשונה שקיימו יחסים, אך 56 אחוז מהנשים אמרו כי הפעם הראשונה היתה נעימה.

ל-30 אחוז מהמשיבות היה רק מאהב אחד, 84 אחוז ענו שאינן אוהבות מין קבוצתי. על השאלה המתייחסת לנסיגון הלסבי — 6 אחוז הודו כי עברו נסיון כזה, 14 אחוז העדיפו לא לענות

ד"ר ספר במישרדה תוצאות באופן אישי

על השאלה בכלל, למרות שאפשר היה לענות בשלילה.

בשאלה המתייחסת לנאמנות לבעל, 33 אחוז לא ענו עליה כלל.

32 אחוז ענו כי הן מעדיפות לקיים יחסים במיקלחת או באמבטיה, 25 אחוז שפתחים.

60 אחוז מהמשיבות ענו כי הן מאוננות. 77 אחוז ענו כי חיייהן אינם מספקים אותן.

למרבית האירוניה לא נמצאות שתי הסטודנטיות החוקרות בארץ והן, כנראה, אינן מודעות לסערה שעורר מדן קרן, שתמציתו פורסמה בירחון נעמת וכתורות פיקנטיות ככל העיתונים הימיים.

שליח "העולם הזה" אלכס פז עם שלומי תורג'מן במוסד לעבריינים בתאילנד חיוור, כחוש, מנותק, אדיש, בקושי מחיך

הוא נעתר בקלות והאריך בעוד חמש דקות. שלומי נראה אדיש. מסרתי לו אם לומר לישראלים אחרים להביא לו משהו אחר.

רק ממתקים, האוכל כאן אינם ונורא. מגעיל. אורז יבש.

ברגעים שנתורו סיפר שלומי קצת על עצמו.

עד כיתה ט' היה בארץ, למד אלקטרוניקה באורט. אחריכך עבר לבית-ספר אחר.

את כיתה יוד עשה בצפון-קרוליינה, ארצות-הברית, שם היה שמונה חודשים עם אביו ויש למד אנגלית. שפתי הקשר שלו עם בריאן מהכנסיה.

לצ'אנג-מאי הוא הגיע עם אביו אחרי שהיו בפאריס.

הסוהר סימן: לסיים. שלומי אמר שהוא כבר צריך לחזור. כבר כמעט שש אחר-הצהריים. לחצנו ידיים. יש לו יד גדולה. ליד האגודל יבלת גדולה. לא היה זמן לשאול ממה.

הוא עור ביקש למסור ד"ש לאמא שלו, ולהביא לה את התמונות. הבטחתי לעשות זאת.

בארץ. כשבאתי נתן לי שני מכתבים לשלוח אך הקשר לעולם נעשה דרך הכנסיה. כן הכנסיה לא שגרירות ישראל דואגת לשמור עימו על קשר, אלא הכנסיה.

בחור בשם בריאן, ששלומי אינו יודע אם הוא אמריקאי או אנגלי, בא לבקר אצלו כל שבוע. בריאן הוא איש-אמונו. אצלו הוא שומר את הכסף שאימו שולחת לו ודרכו הוא גם שולח לה מכתבים. בריאן, האיש מהכנסיה, מבקר גם אצל אביו.

הוא איש נהדר. בן-אדם בעל נפש אצילה. אמר לי אחרי-כך הקונסול הישראלי בבנגקוק, "תאמין לי שאין כאן כל נסיון להמרת דת. פשוט אדם עם לבזוב ששומר לכל האסירים חורים מכל הלב".

מתוך דברי שלומי עלה כי שגרירות ישראל לא טרחה הרבה בעניינו. משך החודשים עד למישפטו באו לבקר אצ' לו רק ארבע פעמים. ממוצע של ביקור אחד בשלושה חודשים.

הקונסול התייחס לטענה זו בסלי חנות. "השגרירות עזרה לו מעל ומעבר", הוא טען. "השגריר כבדו ובצעמו נסע לצ'אנג מאי להעיד בוכות

שלומי חושש מהנידוי הצפוי לו בארץ. מהחברה הישראלית. נידוי, שעל פי הרגשתו, החל כבר עכשיו. הוא נשפט שלא בפניו.

בשמונה אוכלים ארוחת-בוקר ויוצאים לעבודת-חוק. שהן גינון באיזור הכלא. אם לא יוצאים לעבודה, מת' אמנים בספורט בתוך הכלא. לומדים איגרוף רגיל וגם איגרוף תאילנדי. שלומי סיפר זאת כשעל פניו אין כל שמץ של התלהבות או שימחה.

קשר דרך הכנסיה

הוא דיבר, קולו נשמע, אבל היה כל כך מרוחק. הוא התבטא באיטיות, מילה, מילה, ממש בקושי.

ב-12 ארוחת-צהריים ואחריה מנוחה עד אחת.

מאחת עד ארבע חזרה לעבודה. בשש עולים לחדר. החדר הוא אולם גדול ובו 100 מיטות-דיקט דקות ועליהן מזרנים דקים. שמיות יש ואין בעיה לקבל נוספות. בחדר טל' וויזיה ושלומי, אחרי שהות של שנה